BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 635 23 de maig de 2024 Pàg. 001

Homilia

en el funeral per Mn. Vicenç Morera Bori. Parròquia de Sant Francesc de Tarragona, 21 de maig de 2024

Benvolguts i benvolgudes. Estimats mossens. Estimats nebots i altra família de Mn. Vicenç. Estimat poble sant de Déu. Benvolguts membres d'aquesta Parròquia de sant Francesc de Tarragona. Real Hermandad de Veteranos de las Fuerzas Armadas y de la Guardia Civil de Tarragona,

Ens apleguem aquesta tarda amb motiu de la mort de Mn. Vicenç. Avui ens separem d'ell, i ho fem enmig del sentiment de separació i de pena. Però la mort, malgrat la separació temporal que suposa, no acaba res absolutament substancial. Precisament ho hem recordat, viscut, celebrat i experimentat al llarg d'aquest temps pasqual que vam acabar abans d'ahir amb la diada de Pentecosta. Quan ens enfrontem amb la mort d'un familiar o d'un company prevere, com és el cas ara el traspàs de Mn. Vicenç, moltes vegades sembla que topem amb una porta tancada, amb un mur que no podem traspassar. La mort acaba el nostre viure en aquest món, per molt que sigui un viure llarg de 88 anys. Amb la mort s'acaben els nostres problemes, els nostres neguits i esperances, fineixen els nostres anhels i treballs, les nostres il·lusions i projectes. I és que en la mort de les persones conegudes o estimades fem experiència anticipada de la nostra pròpia mort. Aleshores, la realitat de la mort ens qüestiona radicalment i fa que s'obrin en el nostre cor una sèrie de preguntes i d'interrogants: Què és la vida? Qui sóc jo? Què queda de mi? Quin sentit té viure? Què hi fem, en el nostre món? Cap on vaig? És sòlid esperar en plenitud?

Ara bé, fixeu-vos com les lectures que avui hem proclamat en aquesta celebració traspuaven sentit i esperança. Més aviat, la Paraula de Déu que se'ns ha proclamat anava ben bé en direcció contrària al desencís i l'abatiment. No parlava de manca de sentit en la vida, de carreró sense sortida, sinó més aviat d'esperança i de visió de futur. «Ja som fills de Déu», ens deia sant Joan, i com a tals som cridats a créixer contínuament. Som cridats a ser semblants a ell.

Mn. Vicenç Morera va morir ahir, dilluns de Pasqua granada, a l'edat de 88 anys. Actualment, estava adscrit a aquesta Parròquia de Sant Francesc d'Assís de Tarragona.

Nascut a Ciutadilla el dia 19 d'agost de 1935, va rebre l'orde del diaconat a la capella del Seminari de Tarragona el mes d'agost de l'any 1959. El setembre del mateix any era ordenat prevere a la Catedral de Tarragona.

Durant el seu primer any de ministeri, entre 1959 i 1960, Mn. Vicenç va exercir com a vicari a la Parròquia de Sant Miquel de Mont-roig del Camp. Posteriorment, entre 1960 i 1963 va ser destinat, també com a vicari, a la Parròquia de Sant Joan Baptista de

Valls. Allà també va esdevenir capellà del Monestir de la Immaculada, de les monges mínimes.

El mateix any 1963 va ser nomenat rector de les parròquies de Sant Martí de les Piles, de Santa Maria de Pontils, de Santa Maria de Santa Perpètua de Gaià, de Sant Magí de Rocamora i de Sant Jaume de Vallespinosa, on estaria durant gairebé quaranta anys [fins l'any 2001]. L'any 2007 va passar a estar adscrit a la Parròquia de Sant Pere del Serrallo de Tarragona. Finalment, el mateix any 2007 va ser nomenat adscrit amb funcions de vicari d'aquesta Parròquia de Sant Francesc d'Assís de Tarragona, fins als moments actuals.

Benvolgudes i benvolguts, en el moment del nostre baptisme vam néixer com a fills de Déu, i durant la nostra existència se'ns convida a reconèixer en Déu el Pare que ens estima, el Pare que vol el nostre bé, el Pare que ens vol donar la vida per sempre i tota mena de béns, el Pare que obre la nostra existència cap al futur de vida en plenitud. Aquesta ha estat també la missió principal de Mn. Vicenç, a la recerca d'allò que és bo, a la recerca de Déu. Avui ho revivim en el misteri de l'eucaristia que ell tantes vegades va celebrar i preguem perquè la mateixa eucaristia sigui garantia i penyora que Crist, el Ressuscitat, l'hagi conduït de la mort a la vida.

Perquè és certitud: ara, finalment, Mn. Vicenç ha arribat davant Déu. Tots nosaltres també hi caminem; i ho hem de fer tenint molt present la paraula de Jesús: coneixem l'hora de sortida, però el moment de l'arribada ens és totalment desconegut, no en sabem res. El moment de presentar-nos davant el Pare ens pot arribar després d'una llarga vida, o ens pot venir també d'improvís, com el lladre que a la nit se'ns fica a casa. Bé ho diu l'evangeli quan es refereix al lladre que se'ns fica a casa sense trucar a la porta i quan menys ens ho pensaríem.

A Mn. Vicenç li ha arribat ara el temps definitiu, a ell li ha arribat el temps de la verema, el temps de la sega. És allò que resàvem i cantàvem en el Salm de la missa d'avui: «Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; i tornaran cantant d'alegria, duent a coll les seves garbes.»

Les paraules de Jesús a l'Evangeli d'avui invitant-nos a vetllar i a vigilar, no ens volen pas posar la por al cos. Ben al contrari: volen moure'ns a viure més intensament la vida present, la vida de cada dia. Recordem-ho una altra vegada: «Ja som fills de Déu», ens deia avui la primera lectura. Visquem, doncs, plenament, la nostra vida d'ara, seguint l'estil de Jesús, el primer dels fills de Déu i el nostre germà.

Pregant, doncs, per Mn. Vicenç i per nosaltres mateixos, continuem ara la nostra celebració, tot demanant la intercessió de Maria, la Mare de Jesús i mare nostra, per tal que ella —malgrat les nostres angoixes i els nostres pecats— ens guiï decididament cap al cel.